

Vukman: Lakoæa etiketiranja

Autor Administrator

Nepodnošljiva lakoæa etiketiranja Zoran Vukman, Hrvatsko Slovo, 23. 5.2008. Da bi uveli minimum kulture u politièku javnu komunikaciju u Hrvatskoj, pravna država bi trebala djelovati tako da omoguæi svakom graðaninu da se zaštiti od nimalo bezazlenih politièkih etiketa i difamacija, a to znaèi da onaj tko vas bez argumenta i dokaza, iz gole zloæe, samo da vas ocni, nazove fašistom, da za takvo što i odgovara. Jer u kulturnom i demokratskom svijetu takav žig može uništiti neèiji život i karijeru, a da je èovjek posve nedužan, štoviše, da nema nikakvih profašistièkih uvjerenja i sentimenata.

..... Svaki totalitarizam poèinje iz potrebe da se drugima sudi i da se drugima upravlja Kad jednom pristojnom i kulturnom gradaninu Francuske, Italije, Njemaèke i drugih zapadno-europskih uljuðenih i ureðenih zemalja kažete da je netko „profašistièki ili „pronacistièki“ nastrojen, onda on toèno zna što se pod tim pojmovima podrazumijeva, o kakvom je politièki ekstremnom ponašanju i kakvim pogledima rijeè. U demokratski odgojenim društvima, mentalitet politièke korektnosti vodi raèuna o argumentima i preciznosti uporabe politièki osjetljivih pojmova. U pseudodemokratskim, politièki nezrelim društvima kakvo je naše, takvi pojmovi služe za najgrublju manipulaciju, etiketiranje i žigosanje nedužnih ljudi. Postaju ideološka poštapalica u arsenalu ekstremne ljevice za obraèun s neistomi-šljenicima, jer znaju da takve etikete èovjeka posve difamiraju na Zapadu, gdje ljudi ne mogu razumjeti sve ovdašnje balkanštine i smicalice. Istina, etiketira se i u kulturnim društvima, ali u takvim sredinama postoji moguænost da se èovjek moralno i pravno obrani i zaštiti, i da dokaže da je neèija argumentacija zla naka-na i podvala. Pokazalo se to u Stuttgartu gdje je hrvatski odvjetnik pravnim putem i argumentima oborio laži da su Thompsonove pjesme profašistièke. Ono što je u Njemaèkoj moguæe kad se poduzme energièna akcija, u Hrvatskoj nije moguæe ni u kakvoj kombinaciji jer ovdje odlueuje samo i iskljuèivo politièka zlo(volja), a mediji su samo njezin odraz. Da bi uveli minimum kulture u politièku javnu komunikaciju u Hrvatskoj, pravna država bi trebala djelovati tako da omoguæi svakom graðaninu da se zaštiti od nimalo bezazlenih politièkih etiketa i difamacija, a to znaèi da onaj tko vas bez argumenta i dokaza, iz gole zloæe, samo da vas ocni, nazove fašistom, da za takvo što i odgovara. Jer u kulturnom i demokratskom svijetu takav žig može uništiti neèiji život i karijeru, a da je èovjek posve nedužan, štoviše, da nema nikakvih profašistièkih uvjerenja i sentimenata. Staljinistièka ljevica u Hrvatskoj ima svoj podmladak koji je nastavio difamirati ljude u maniri Udbe. Koliko je života u Hrvatskoj upropašteno od 1945. i 1972. zbog takvih etiketa? Nema dana a da se sa stranica tiskovina i internetskih portala ne love „fašistièke" vještice, a pridjevi „fašistièki", „profašistièki“ i „nacistièki" koriste se u nepod-nošljivoj lakoæi etiketiranja. Kad neki stranac želi konzultirati naše medije, takve epitete shvatit æe doslovno i ozbiljno. Vjerovat æe da se uporabljaju u odnosu na konkretan sadržaj, a ne kao izraz zloæe i želje da se drugoga diskreditira, bez ikakvih argumenata. Na jednom poznatom internetskom portalu stalni komentator se obrušio na zastu-pnike HDZ-a i SDP-a u Hrvatskom Saboru jer su zakljuèili kako hrvatski jezik treba zaštiti od provale anglizama. Zapanjujuæe je da je takvu nakanu nazvao „jeziènim fašizmom“. To je samo jedan od slikovitijih i apsurdnijih primjera stila odreðenih komentatora koji fašizam vide svugdje, a posebno tamo gdje ga nema. Benigni, iako politièki nespretni, urednièki naputak Domagoja Buriæa na HTV-u za emisiju „30 u hladu“, jedan je književnik nazvao „nacifikacijom“! ? Bilo bi sulu-do, da nije ciljano zloèesto, u stilu arbitra koji iznad društva i iznad dogaðaja osuðuje i presuðuje, u svojoj demonstraciji ideološke moæi! Politièki egzorcizam postaje represivan kad vidi ðavla tamo i gdje ga nema. Vidjeti u svemu i svugdje potencijalni fašizam, znaèi imati nešto od tog optereæenja u samom sebi. Svaki totalitarizam poèinje iz potrebe da se drugima sudi i da se drugima upravlja, u zaèetku svake totalitarne svijesti je gola volja za moæ. Upravo je to problem s mentalitetom koji je zavladao: društvena i medijska moæ da se ljudima sudi, da se odlueuje o tuðim sudbinama, da se lakonski i zlobno etiketira i progoni etiketama koje nisu nimalo bezazlene. Kolega Dujmoviæ je napisao gorku istinu: da je 1945. Buriæa bi strijeljali, da je 1972. hapsili bi ga, a da je 2000. dobio bi otkaz. O ovom potonjem iz osobnog isku-stva može posvjedoèiti autor ove kolumne. Doživio je boljševièke peticije i progone kolega po sliènom scenariju, koji su rezultirali izvanrednim otkazom u vrijeme raèanovsko-mesiæevske iluminacije Hrvatske koja nas je dovela do toga da smo postali divlja banana-država i balkanska kasaba u kojoj haraèe urbani kauboji i manekenke, pljaèkaši, dileri i svodnici, u u kojoj ništa nije ostalo nego turbo-folk pseudodemokracija.